

Hồi 10

Thần Công Thông Thiên Trảm

H

iểu ý Đồ Sĩ Hào thấy lão nhân thân thủ quá cao cường nên không dám đối địch, muốn đẩy trách nhiệm cho mình, Quách Trung liền đáp:

- Bỏn nhân sẽ về bẩm báo việc này với Minh chủ.

Đồ Sĩ Hào thấy ý đồ của mình không thành, trong lòng rất tức tối nhưng không biết nên giải quyết thế nào.

Bành lão gia nhìn Quách Trung cất giọng tán dương:

- Người thông minh đấy!

Quách Trung cười nhạt đáp:

- Bỏn nhân xưa nay chưa bao giờ tự coi mình là người thông minh cả!

Liếc nhìn sang Hoàng Thiên Vũ xong quay lại hỏi:

- Các hạ có thể lưu lại danh hiệu không?

Bành lão gia trả lời không cần suy nghĩ:

- Điều đó không cần thiết! Hơn nữa lão nhân gia từ lâu không dùng đến danh hiệu nên quên mất rồi!

Đồ Sĩ Hào tuy không muốn để cừu nhân tuột khỏi tay nhưng cũng không biết làm thế nào. Bởi vì đối với một người thân hoài thân công Thông Thiên Trảm, tốt nhất là đừng nói đến chuyện động thủ.

Mặt khác, vị Đường chủ Võ Minh này lại không chịu kiên quyết phối hợp hành động, hẳn đành phải nhượng bộ để liệu kế khác.

Hơn nữa hẳn chẳng lo gì lắm, vì Bành lão gia từng nói rằng Kinh Thiên Kiếm giá ba ngàn lượng vàng, như vậy có nhiều khả năng chủ nhân lão già kia bắt Hoàng Thiên Vũ nhằm để lĩnh thưởng, sớm muộn gì thì cừu nhân cũng về tay Đồ gia trang mà thôi.

Bành lão gia nhìn Hoàng Thiên Vũ nói:

- Hoàng thiếu hiệp! Xin hãy đi theo tiểu lão nhi!

Thái độ của lão đối với Hoàng Thiên Vũ tỏ ra rất cung kính, điều đó khiến Đồ Sĩ Hào đâm lo nhưng Quách Trung lại càng yên tâm.

Nào ngờ Hoàng Thiên Vũ hỏi bằng giọng gay gắt:

- Vì sao tôi phải theo ông?

Bành lão gia đáp:

- Bởi vì đó là cách giải quyết thông minh nhất với tình thế của thiếu hiệp trong lúc này.

Hoàng Thiên Vũ nói:

- Nếu cần đi tại hạ sẽ tự đi, không ai có thể ngăn được.

Chàng nói câu đó là sự thực vì nếu muốn, không ai có mặt ở đây, kể cả Quách Trung, có thể ngăn cản được.

Với bản lĩnh của Kinh Thiên Kiếm, thoát khỏi những kẻ truy đuổi mình là việc quá dễ dàng...

Điều đó chưa tính đến Bành lão gia.

Lão ta nói:

- Nếu Hoàng thiếu hiệp bỏ đi, tiểu lão nhi biết ăn nói với chủ nhân thế nào bây giờ đây?

Hoàng Thiên Vũ lạnh lùng đáp:

- Đó là việc của ông!

Bấy giờ, trung niên hán tử bị Bành lão gia làm chấn thương đã được một tên đồng bọn dìu đến ngồi dựa vào cổng một ngôi nhà trong hẻm, xem tình cảnh thì chắc rằng hán đã bị tàn phế thật.

Đồ Sĩ Hào chớp chớp mắt nói:

- Lão trượng vừa rồi có nói đến một số tiền thưởng...

Bành lão gia ngắt lời:

- Không sai. Lão nhân gia có nói đến giá trị của Kinh Thiên Kiếm.

Đồ Sĩ Hào nói tiếp:

- Nếu lão trượng mang hán đến tệt trang, số tiền thưởng có thể được tăng thêm gấp bội...

Hắn tính toán như vậy không sai, bởi vì nếu được như vậy, chẳng những Đồ gia trang đỡ rất nhiều công sức mà có thể kết thân với chủ tử nhân vật bí ẩn nhưng võ công hết sức cao cường này, việc đó rất có lợi cho Lạc Dương đệ nhất thế gia.

Bành lão gia đưa hai ngón tay lên hỏi:

- Như vậy là thành sáu ngàn lạng chứ gì?

Đồ Sĩ Hào thấy đối phương đã cắn câu, vội đáp:

- Đúng đúng! Lão trượng sẽ có sáu ngàn lạng hoàng kim!

Bành lão gia lắc đầu nói:

- Tăng thêm mười lần cũng không được.

Đồ Sĩ Hào ngơ ngác hỏi:

- Sao thế?

Bành lão gia xua tay đáp:

- Lão nhân gia chỉ làm theo lệnh của chủ nhân chứ không phải tới đây để bàn chuyện buôn bán.

Hoàng Thiên Vũ cảm thấy rất khó chịu vì đường đường Kinh Thiên Kiếm lại bị người ta biến thành một thứ hàng hóa để mua bán mặc cả, mặc dù đó là số tiền rất lớn.

Ở lại để nghe những lời nhảm nhí như vậy là vô nghĩa và đáng bực mình, chàng liền quay người bỏ đi.

Quách Trung bước ra ngăn lại, hỏi:

- Người định đi ư?

Hoàng Thiên Vũ thản nhiên đáp:

- Không sai!

Quách Trung nói:

- Hãy theo ta về Võ Minh, bốn nhân hứa sẽ bảo đảm tính mạng.

Trước mọi người, ông xưng hô một cách khách sáo không muốn cho mọi người biết quan hệ giữa hai người.

Giải quyết như vậy, ông tin là sẽ ổn thỏa hơn.

Đương nhiên Quách Trung không đời nào để Hoàng Thiên Vũ rơi vào tay Đồ gia trang, nhưng để lão nhân bí ẩn kia mang đi, ông thấy không yên tâm, hơn nữa trước mặt người của Đồ gia trang, ông không thể khoanh tay đứng yên được.

Hoàng Thiên Vũ cự tuyệt ngay:

- Xin thứ lỗi, tại hạ không thể chấp thuận được.

Dứt lời vòng sang Quách Trung tiếp tục bước đi.

Quách Trung tay ấn vào chuôi kiếm nhưng không có hành động gì, cũng không có ý ngăn cản, mặt lộ vẻ suy tư.

Hoàng Thiên Vũ vẫn bước đi bình thường, không nhanh, không chậm, dáng rất đường hoàng đĩnh đạc.

Hai lão nhân và hai tên trung niên hán tử của Đồ gia trang không dám ngăn lại, đôi mắt nhìn chủ nhân chờ lệnh. Nhìn cừu nhân sát hại em gái mình bỏ đi một cách thản nhiên như thế, Đồ Sĩ Hào tuy vô cùng căm uất, nhưng hắn vốn là người từng trải, biết cân nhắc lợi hại nên kềm chế lại, vì biết nếu mình xuất thủ tất sẽ phải đối địch với lão nhân đáng sợ này, việc đó đối với hắn là hoàn toàn bất lợi.

Bành lão gia tay cầm trúc trượng bước theo Hoàng Thiên Vũ.

Đồ Sĩ Hào nhìn theo, hậm hực nói:

- Hoàng Thiên Vũ! Người thoát được một lần nhưng không thoát được mười lần đâu? Trước sau gì người cũng sẽ phải đền tội.

Hoàng Thiên Vũ không nói gì cứ bước đi thẳng.

Nhưng mới được mười trượng, chợt thấy phía trước có tới hai chục người đứng chặn đường, căn cứ vào trang phục thì biết ngay chúng đều là võ sĩ của Võ Minh. Dẫn đầu là một lão nhân sắc mặt hồng nhuận, Thái Dương huyết nhô cao, mắt phát thần quang lóng lánh, đủ biết thân thủ chẳng tầm thường.

Hoàng Thiên Vũ đành dừng lại.

Bành lão bước đến sau lưng chàng thấp giọng nói:

- Hoàng thiếu hiệp! Lão nhi xuất lãnh đội võ sĩ đó là Vũ Văn Tần, Trưởng lão Võ Minh, thân thủ không phải tầm thường. Để tiểu lão nhi đối phó với hắn cho, thiếu hiệp cứ đột phá mấy tên võ sĩ kia mà ra khỏi vòng vây!

Hoàng Thiên Vũ cũng biết vị Vũ Văn Tần này. Chỉ là hồi sư phụ chàng còn làm Minh chủ Võ Minh thì lão chưa được đề cử vào Trưởng lão đường.

Nghe Bành lão gia nói thế, chàng không trả lời bởi không muốn chịu sự bảo hộ của người khác, nhất là người đó dính dáng đến Hồ Điệp Cô Nương mà càng lúc chàng cảm thấy mình thêm ác cảm.

Song phương chỉ còn cách nhau chừng ba trượng.

Đồ Sĩ Hào thấy Hoàng Thiên Vũ bị lực lượng hùng hậu của Võ Minh chặn lại thì mừng rơn, liền xuất lĩnh thuộc hạ bước lại gần.

Hoàng Thiên Vũ và Bành lão gia trước sau đều bị chặn.

Quách Trung vượt qua Hoàng Thiên Vũ đến trước Vũ Văn Tần cúi mình thi lễ rồi nói nhỏ mấy câu gì đó.

Vũ Văn Tần tiến lên ba bước, đưa mắt nhìn Hoàng Thiên Vũ từ đầu đến chân với ánh mắt ngạc nhiên hỏi:

- Ba năm không gặp, Hoàng Lãnh đội còn nhớ bốn tọa chứ?

Hoàng Thiên Vũ khẽ gật đầu:

- Đương nhiên!

- Như vậy là Lãnh đội đã tự ý bỏ Võ Minh mà đi chứ không phải mất tích. Vậy lệnh sư đâu? Chắc cũng tự ý bỏ đi và đang ở đâu đó?

Lời lẽ ngạo mạn vô lễ của Vũ Văn Tần làm chàng tức giận. Trước đây lão ta không bao giờ dám ăn nói về sư phụ chàng bằng giọng lưỡi như thế.

Tuy vậy, chàng cố nén giận, lạnh lùng đáp:

- Không biết!

Vũ Văn Tần chợt cao giọng như đang đọc phán quyết:

- Thôi được! Vụ việc trước coi như đã qua. Hơn nữa người không muốn làm việc trong Võ Minh nữa mà tự ý bỏ đi thì chưa phải là tội lỗi, tuy không nên như vậy. Nhưng vì lúc đó lệnh sư còn là Minh chủ nên bốn tọa không có tư cách phán xét điều này. Bây giờ chuyển qua sự việc vừa xảy ra. Những hành vi của người vừa rồi không những làm nhục đến thanh danh của lệnh sư mà còn là vết nhơ muôn đời cho Hoàng gia.

Hoàng Thiên Vũ lạnh lùng hỏi:

- Văn bối có hành vi gì?

- Hiếp sát thiên kim tiểu thư của Lạc Dương đệ nhất thế gia, sát hại Giang thiếu hiệp và Tổng chấp sự Võ Minh Cam Bất Phàm, tội chứng đã rành rành, người còn dám phủ nhận nữa hay sao?

Hoàng Thiên Vũ nói như dao chặt sắt:

- Đương nhiên!

Vũ Văn Tần hỏi:

- Người cho rằng có kẻ hãm hại mình?
- Không sai!
- Có chứng cứ gì?

Hoàng Thiên Vũ trầm tĩnh đáp:

- Văn bối sẽ dốc tận lực truy tìm hung thủ.

Vũ Văn Tần quét ánh mắt nhìn Hoàng Thiên Vũ hồi lâu mới nói:

- Bốn tọa đã từng phục vụ trong Võ Minh dưới quyền lệnh sư. Vì anh linh của Trần Minh chủ, bốn tọa tạm ghi nhận lời phủ nhận của người, sẽ đề xuất với Minh chủ điều tra cẩn thận vụ việc này. Nhưng người cũng phải đi theo bốn tọa về Võ Minh thụ án!

Hoàng Thiên Vũ trả lời không cần suy nghĩ:

- Xin thứ lỗi, việc này văn bối không thể tuân lệnh.

Vũ Văn Tần mặt đã biến sắc, nhưng vẫn còn giữ được bình tĩnh nói:

- Hoàng Thiên Vũ! Người không được phạm thêm những sai lầm khác nữa!

Hoàng Thiên Vũ vẫn kiên quyết:

- Cho dù Trưởng lão và Võ Minh phán định thế nào, nhưng lúc này văn bối không làm theo lệnh được.

Đồ Sĩ Hào chợt chen lời:

- Vũ Văn Trưởng lão! Đồ gia trang và Võ Minh đều có người bị hại. Đồ Sĩ Hào xin thay mặt Đồ gia trang biểu lộ sự tuyệt đối tôn trọng quyền uy của Võ Minh. Hiện giờ tội nhân đang ở trước mặt, tin rằng Trưởng lão có cách xử lý thích đáng.

Đồ gia trang là Lạc Dương đệ nhất thế gia, tuy vẫn chịu sự lãnh đạo của Võ Minh, nhưng chỉ trên danh nghĩa, chỉ vì Minh chủ Võ Minh đương nhiệm có mối liên hệ mật thiết với Đồ gia trang nên chúng đâu coi những nhân vật khác ra gì.

Đồ Sĩ Hào thừa biết phần lớn người trong Võ Minh từng là thuộc hạ của Trần Cửu Chân ngày trước nên ít nhiều vẫn còn vì nể ái đồ của ông ta, nhất là vị Hình đường Đường chủ Quách Trung là nghĩa huynh đệ của Hoàng Thiên Vũ.

Vì thế hắn nói ra câu đó buộc Vũ Văn Tần và Quách Trung không được vị tình riêng, nếu không uy lực Võ Minh sẽ giảm sút rất nhiều.

Vũ Văn Tần nhìn sang Quách Trung ra lệnh:

- Quách Đường chủ! Tước kiếm hẩn đi!

Quách Trung không ngờ vị Trưởng lão lại ra lệnh cho mình làm việc đó.

Ông biết rằng không bao giờ Hoàng Thiên Vũ chịu buông kiếm không chống cự, mặt khác lại không thể không chấp hành mệnh lệnh bởi vì Vũ Văn Tần đại diện cho Trưởng lão đường có thể thay lệnh của Minh chủ.

Hoàng Thiên Vũ cũng rung động trong lòng.

Chàng và Quách Trung tình như thủ túc. Buông kiếm đầu hàng là chuyện chàng quyết không làm, nhưng làm sao đối địch với Quách Trung đây?

Vũ Văn Tần nghiêm giọng:

- Quách Đường chủ! Đó là mệnh lệnh. Nếu hẩn dám phản kháng thì cứ việc tiêu diệt không cần xét xử.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Vẻ mặt Đồ Sĩ Hào tươi lên.

Quách Trung cắn răng nói:

- Tuân lệnh!

Mặt ông sầm hẩn xuống, dù thấy tuy phải chấp hành mệnh lệnh nhưng hoàn toàn không thỏa mãn chút nào.

Hoàng Thiên Vũ tự nhủ:

"Đi thôi!"

Chàng hiểu nỗi lòng Quách đại ca, và chính chàng cũng không muốn rút kiếm động thủ với Quách Trung chút nào...

Chung quy chàng vẫn đứng bất động.

Quách Trung đến cách Hoàng Thiên Vũ năm sáu thước thì dừng lại nói:

- Hoàng lão đệ nghe rõ rồi đấy! Hãy đưa kiếm cho ta!

Giọng ông nghe lạ hẩn, giống như không phải phát từ miệng mình.

Hoàng Thiên Vũ trầm giọng:

- Tiểu đệ không thể tòng mệnh!

- Vậy thì rút kiếm tự vệ đi!

Hoàng Thiên Vũ không đáp, mặt tái xanh, dáng bộ trông rất thiếu nã.

"Soạt" một tiếng, Quách Trung đã rút kiếm ra khỏi bao.

Hai mươi tên võ sĩ của Võ Minh cũng rút kiếm cầm tay, đứng ở tư thế chuẩn bị xuất thủ.

Đồ Sĩ Hào cùng bốn tên thuộc hạ cũng tiến lại gần.

Nếu Hoàng Thiên Vũ không biết ứng phó thích đáng thì chuyện đổ máu là điều không tránh khỏi. Chỉ còn cách tìm khâu yếu nhất đột phá lao ra khỏi vòng vây, rồi thi triển khinh công thoát khỏi sự truy đuổi là cách giải quyết đúng đắn nhất, nhưng đối với chàng, việc trốn chạy là điều không thể chấp nhận được.

Đó cũng là điều mà Quách Trung hy vọng, nhưng thấy chàng vẫn đứng trơ ra, ông tức giận quát lên:

- Rút kiếm!

Giọng ông vang rền như sấm, khiến người ta ngỡ rằng vị Hình đường Đường chủ này đang thi hành đúng chức trách.

"Đi thôi!"

Ý nghĩ đó lại lóe lên trong đầu Hoàng Thiên Vũ.

Vừa lúc ấy có tiếng quát vang lên:

- Khoan đã!

Hai tiếng ấy phát ra từ miệng Bành lão gia. Vì mọi người đều dồn hết sự chú ý vào Hoàng Thiên Vũ nên dường như không nhận thấy sự có mặt của lão nhân già nua lụ khụ này, đến cả Đồ Sĩ Hào vừa rồi rất úy kỵ lão ta, nay thấy Võ Minh người đông thế mạnh nên cũng quên bằng mắt.

Quách Trung chợt thấy hứng khởi hẳn lên.

Lão nhân bí ẩn này chen tay vào, tình hình nhất định sẽ có biến chuyển, ít ra thì ông tránh được cuộc xung đột với Hoàng lão đệ.

Vũ Văn Tân nhíu mày hỏi:

- Vị đó là ai vậy?

Quách Trung quay lại đáp:

- Lai lịch không rõ.

Bành lão gia khua trúc trượng đến đứng bên Hoàng Thiên Vũ tạo thành thế ỷ dốc như là một người đồng minh sẵn sàng phối hợp tác chiến.

Vũ Văn Tần phóng ánh mắt sáng quắc có phần uy hiếp nhìn Bành lão gia, hồi lâu mới nói:

- Xin bằng hữu cho biết quý danh!

Là Trưởng lão của Võ Minh, đương nhiên phải giữ đúng phong độ.

Bành lão gia đáp:

- Chỉ là người dưới quyền, cần gì phải hỏi đến danh tánh?

Vũ Văn Tần lại hỏi:

- Thế nào gọi là dưới quyền?

Bành lão gia khinh khỉnh trả lời:

- Còn sao nữa? Phụng mệnh người khác hành sự.

- Phụng mệnh ai vậy?

- Chủ nhân!

Cách trả lời nhát gừng như vậy nghe thật khó chịu.

Thân phận là Trưởng lão Võ Minh, trong giang hồ ai chẳng tôn kính? Thế mà một lão nhân vô danh, phong thái chẳng có gì đặc biệt, gần như không biết võ công lại coi thường như thế, hỏi sao không tức?

Nhưng Vũ Văn Tần vẫn kềm chế được, hỏi tiếp:

- Bằng hữu với Kinh Thiên Kiếm có quan hệ thế nào?

Bành lão gia đáp:

- Trước đây thì không có quan hệ gì, nhưng bây giờ thì có.

- Xin nói rõ hơn.

- Bởi vì tiểu lão nhi phụng mệnh của chủ nhân đưa Kinh Thiên Kiếm về, vì thế có thể coi vị đó là người của tiểu lão nhi.

Vũ Văn Tần truy vấn:

- Quý chủ nhân là ai?

Bành lão gia đáp:

- Xin thứ lỗi, không thể nói được!

Vũ Văn Tần hỏi sang việc khác:

- Vì sao các người lại bảo vệ một tội nhân có hành động trái với đạo lý, quỷ thần không dung như vậy?

Hoàng Thiên Vũ rằng nghiêng chặt, nhìn Vũ Văn Tần bằng ánh mắt oán hận.

Lão vừa nói sẽ đề nghị Minh chủ cho truy xét lại vụ án này một cách kỹ lưỡng, thế mà bây giờ đã quy kết như vậy há chẳng hồ đồ hay sao?

Bành lão gia đáp:

- Tiểu lão nhi chỉ làm theo lệnh của chủ nhân mà làm, còn những việc khác thì không quan tâm.

Vũ Văn Tần buông lời đe dọa:

- Bằng hữu có biết rằng bảo hộ cho yếu phạm của Võ Minh thì sẽ dẫn đến hậu quả thế nào không?

Bành lão gia đáp gọn:

- Không cần biết!

Trả lời như thế thì quá lắm.

Vũ Văn Tần sắp phát nộ, nhưng vẫn cố hỏi thăm một câu:

- Người có bản lĩnh mang người đi không?

Bành lão gia thản nhiên đáp:

- Cái đó không thành vấn đề!

Thật là ngông cuồng hết chỗ nói.

Trong Võ Minh, những vị trong Trưởng lão đường võ công đều được coi là bậc nhất trong võ lâm, thậm chí không kém gì Minh chủ.

Ngoài ra còn có vị Hình đường Đường chủ và hai mươi võ sĩ đều thuộc hàng thượng tuyển trong võ lâm, đó là chưa kể vị đại thiếu gia của Lạc Dương đệ nhất thế gia uy danh lừng lẫy thiên hạ, đương nhiên võ học không phải tầm thường...

Vì Vũ Văn Tần chưa thấy Bành lão gia lộ ra chút bản lĩnh trước đó nên cho rằng đó là kẻ điên nên chỉ "Hừ" một tiếng, nhìn Quách Trung ra lệnh:

- Quách Đường chủ! Thi hành mệnh lệnh đi!

Quách Trung tuy bị buộc phải chấp hành, nhưng bây giờ không còn căng thẳng như trước đây nữa vì tin rằng mình và Hoàng lão đệ sẽ rất ít có khả năng động thủ, vì thế bước lên một bước giường kiểm lên.

Bành lão gia lướt tới đưa ngang thanh trúc trượng chặn giữa Quách Trung và Hoàng Thiên Vũ, đôi mắt kèm nhèm đột nhiên rực sáng, từ đó phát ra ánh hàn quang trông rất đáng sợ.

Lão nhìn Vũ Văn Tần nói:

- Vũ Văn Trưởng lão! Chính ông đã tạo ra tình huống này, bởi thế ông phải gánh chịu mọi hậu quả!

Wũ Văn Tần trả lời khinh khỉnh:

- Đương nhiên!

Vừa rồi Hoàng Thiên Vũ đã có ý định bỏ đi, nhưng bây giờ thì không được nữa, vì nếu chàng đi tất Quách Trung buộc lòng ngăn cản và nhất định Bành lão gia sẽ xuất thủ can thiệp, như vậy Quách Trung sẽ bị thương bởi Thông Thiên Trảm của lão ta, dù không chết cũng trở thành tàn phế...

Chàng không cần suy nghĩ gì thêm, bước lên đứng đối diện với Bành lão gia, trầm giọng nói:

- Tại hạ xưa nay không muốn người khác can thiệp vào việc của mình.

Bành lão gia đáp:

- Hoàng thiếu hiệp! Xin hãy hiểu cho rằng tiểu lão nhi cũng đang thi hành phận sự của mình!

Hoàng Thiên Vũ nói như dao chặt sắt:

- Hãy tránh ra!

Bành lão gia không chút nhân nhượng:

- Không được!

Hoàng Thiên Vũ đánh giọng:

- Nếu vậy thì bây giờ biến thành việc giữa chúng ta.

Nói xong tay ấn vào chuôi kiếm sẵn sàng xuất thủ.

Trong tình thế này, chàng quyết không để Quách Trung đối đầu với lão nhân này để bị hại bởi Thông Thiên Trảm.

Tình thế trở nên căng thẳng.

Đương nhiên điều đó có lợi cho Vũ Văn Tần và Lạc Dương đệ nhất thế gia. Bởi vì nếu Hoàng Thiên Vũ với lão nhân kia nảy sinh xung đột thì họ sẽ đứng ngoài làm người ông đắc lợi, đó là việc cầu còn chưa được.

Vũ Văn Tần còn chưa biết bản lĩnh của Bành lão gia, còn Đồ Sĩ Hào thì đã từng chứng kiến nên trong bụng mừng rơn.

Ánh mắt hần rực sáng lên nhưng lại tắt rất nhanh.

Quách Trung đương nhiên hiểu ra tâm ý của Hoàng lão đệ, trong lòng rất cảm kích khí phách của chàng.

Nhưng ông cũng trở nên khẩn trương, tay cầm chắc trường kiếm, sẵn sàng yểm trợ cho Hoàng Thiên Vũ.

Bành lão gia thở dài nói:

- Hoàng thiếu hiệp là người thông minh nên nhìn nhận ra điều lợi hại mới được! Thiếu hiệp thừa biết kinh ngư tranh nhau thì hậu quả thế nào rồi!

Hoàng Thiên Vũ sao không hiểu ra điều đó? Nhưng chàng buộc lòng phải ngăn chặn không để Quách Trung giao chiến với lão ta.

Tuy nhiên cần phải ghi nhận thành ý của đối phương, nếu không thì sẽ trở thành người không biết xấu tốt.

Nghĩ vậy, giọng chàng dịu xuống:

- Xin tôn giá tránh ra đừng can thiệp vào được không?

Bành lão gia gật đầu:

- Thế cũng được, nhưng phải có điều kiện.

Hoàng Thiên Vũ bụng cười thầm.

"Trong lúc cừu địch xung quanh lăm lăm đao kiếm chực nhảy xổ vào mà hai người ở trong vòng vây, còn bàn đến điều kiện há chẳng nực cười?"

Nhưng chàng chỉ hỏi:

- Điều kiện gì?

Bành lão gia đáp:

- Nếu một đấu một, bất cứ ai động thủ với thiếu hiệp cũng được, khi đó thì tiểu lão nhi sẽ không can thiệp vào. Nhưng chỉ cần thêm kẻ nào gia nhập vào trường đấu, tiểu lão nhi sẽ xuất thủ. Thiếu hiệp đồng ý chứ?

Hoàng Thiên Vũ gật đầu:

- Thế thì được.

Đồ Sĩ Hào sầm mặt lại.

Tình thế lại thay đổi, trái với hoài vọng của hấn.

Nhưng dù sao hấn vẫn còn tin vào bản lĩnh của Vũ Văn Tần và uy lực của Võ Minh nên nhìn vị Trưởng lão này đầy ngụ ý.

Vũ Văn Tần phát tay ra lệnh cho Quách Trung:

- Quách Đường chủ! Hãy thi hành phận sự đi!

Lão tử ra không coi sự can thiệp của Bành lão gia vào đâu.

Chính lúc đó, từ một ngôi nhà phía sau bọn võ sĩ, cánh cổng được mở ra, một trung niên phụ nhân đưa tay vẫy Hoàng Thiên Vũ.

Người của Võ Minh đều quay lưng về phía đó, trung niên phụ nhân lại khéo chọn vị trí để Đồ Sĩ Hào bị khuất sau lưng Hoàng Thiên Vũ nên chỉ ba người đứng giữa là Hoàng Thiên Vũ, Bành lão gia và Quách Trung trông thấy hành động đó của bà ta mà thôi.

Hoàng Thiên Vũ ngạc nhiên thầm nghĩ:

"Mình chưa từng gặp phụ nhân đó bao giờ, không biết có phải bà ta vẫy mình không? Như thế có nghĩa là gì?"

Quách Trung làm ra vẻ không nhìn thấy, nhưng đưa mắt ra hiệu cho chàng.

Hoàng Thiên Vũ nghĩ nhanh:

"Cho dù bà ta không gọi mình, nếu muốn không giao chiến với Quách đại ca và để huynh ấy khỏi bị hại bởi Thông Thiên Trảm của Bành lão gia thì đây là cơ hội tốt nhất."

Ánh mắt khẩn thiết của Quách Trung càng làm cho chàng tăng thêm quyết tâm, không cần biết trung niên phụ nhân đó là người thế nào, nhưng không thể bỏ lỡ cơ hội này được...

Vì đã có lệnh nên Quách Trung không thể cứ cầm kiếm đứng yên mãi, liền vung tay phát ra một kiếm.

Ngay chiều đầu, ông đã xuất toàn lực, thế kiếm cũng rất hiểm ác.

Chỉ thấy năm đóa kiếm ánh lóe lên bao phủ lấy năm huyết đạo trước ngực Hoàng Thiên Vũ.

Hoàng Thiên Vũ đã cầm sẵn đốc kiếm liền rút phắt ra hoa lên một vòng, dùng công đối công!

"Choang" một tiếng như trời long đất lở cùng một quang lửa phát ra rợp mắt, cả hai cao thủ cùng đốc lực quá chiêu, uy lực thật kinh nhân!

Quách Trung bị chấn lực bức lùi ba bốn bước.

Hoàng Thiên Vũ đã có chủ định từ trước, không cần biết đến hậu quả, vừa thu chiêu liền tung mình nhảy vút lên bằng qua đầu một tên võ sĩ lao vào cánh cổng vừa được mở ra.

Diễn biến quá đột ngột nhưng cũng đã nằm trong tiên liệu quả Vũ Văn Tần và Đồ Sĩ Hào. Chỉ là hai người không ngờ rằng đã có một cánh cổng mở ra để Hoàng Thiên Vũ băng vào, giống như một kế hoạch đã sắp sẵn từ trước.

Quách Trung vừa bị chấn lùi chưa kịp định thần, Vũ Văn Tần quay lại lao theo nhưng thấy cánh cổng sắt đã đóng chặt liền vùng tay quát bọn võ sĩ:

- Mau bao vây căn nhà, xông vào truy tìm!

Hai mươi tên võ sĩ răm rắp tuân lệnh.

Bành lão gia vẫn đứng nguyên giữa hiện trường.

Đồ Sĩ Hào mặt đỏ bừng, thét bọn thuộc hạ phối hợp hành động với lực lượng của Võ Minh.

Vũ Văn Tần quay lại trừng mắt nhìn Bành lão gia:

- Việc đó do người bố trí phải không?

Bành lão gia "Hừ" một tiếng, đáp:

- Các hạ làm sao không phân biệt được trắng đen gì cả như vậy? Vừa rồi người cũng thấy Kinh Thiên Kiếm đối với lão phu thế nào rồi. Chúng ta lại càng không phải là phạm nhân của lão...

Vũ Văn Tần tuy rất tức giận nhưng không biết làm gì.

Quách Trung vượt qua cánh cổng đột nhập vào nhà, mấy tên võ sĩ và bọn người Đồ gia trang do Đồ Sĩ Hào xuất lãnh cũng rầm rập tiến vào theo. Chỉ có Vũ Văn Tần là

vẫn đứng trờng trờng nhìn Bành lão gia nhưng lão chỉ cầm ngang cây trúc trượng đứng thản nhiên như những việc vừa rồi không liên quan gì đến mình.

Hồi lâu vị Trưởng lão mới bình tĩnh lại, lên tiếng:

- Bằng hữu, bây giờ thì hãy nói rõ thân phận của mình đi.

Bành lão gia đáp:

- Lão phu đã nói thân phận là dưới quyền người khác, có gì đáng nói đâu?

Vũ Văn Tần tỏ ra gay gắt:

- Vậy thì người hãy nói thân phận của chủ nhân.

Bành lão gia cự lại:

- Nếu lão phu không nói thì sao?

Vũ Văn Tần gằn giọng:

- Bất cứ người nào trong võ lâm cũng phải chịu sự ước thúc của Võ Minh. Huống chi ở đây người đã có hành động bao biện phạm nhân, tất không thể thoát khỏi sự liên quan.

Bành lão gia cười nhạt hỏi:

- Vậy các hạ định làm gì lão phu?

- Giải người về Võ Minh để trả lời về việc này!

Bành lão gia "Hừ" một tiếng hỏi:

- Người tin rằng làm được việc đó sao?

Vũ Văn Tần không đáp, bất ngờ xông tới vung trảo Chop tới ngực Bành lão gia. Cả thân pháp và chiêu thức nhanh như chớp, thật không hổ danh là vị Trưởng lão Võ Minh.

Bành lão gia quét ngang thanh trúc trượng, động tác bình thường như là một phản ứng tự nhiên, trông không có vẻ gì đặc biệt.

Vũ Văn Tần chuyển thế Chop vào đầu trượng.

Hai lão nhân cầm hai đầu gậy giống như hai đứa trẻ giằng co nhau.

Bỗng nhiên thân thể Vũ Văn Tần chấn động, mặt tái đi, chòm râu bạc dựng đứng, hốt hoảng buông cây trượng ra ngả lui lại.

Bành lão gia thu trúc trượng về nói:

- Vũ Văn Trưởng lão! Tiểu lão nhi như vậy là đã lưu tình rồi đấy!

Vũ Văn Tần mặt đỏ dẫn nhìn đối phương một lúc mới nói:

- Thông Thiên Trảm! Chẳng lẽ ngươi là...

Bành lão gia xua tay ngắt lời:

- Chúng ta chưa hề quen biết nhau, hôm nay mới gặp mặt lần đầu. Vì thế chẳng nên suy đoán làm gì. Tiểu lão nhi có việc phải đi đây!

Nói xong gõ cây trúc trượng lộc cộc xuống đất chậm rãi bước đi.

Trong khu vườn mà Hoàng Thiên Vũ vừa chạy vào phát ra tiếng quát tháo của bọn võ sĩ, chắc rằng việc tìm kiếm của chúng chưa thu được kết quả.

Vũ Văn Tần đứng ngây ra nhìn theo Bành lão gia một lúc, rồi chững như sực tỉnh, nói to:

- Bằng hữu khoan đi đã! Cho lão phu được hỏi một câu!

Giọng lão trở nên khách khí hơn trước nhiều.

Bành lão gia dừng bước nhưng không quay lại.

- Hỏi đi!

Vũ Văn Tần tiến theo mấy bước nói:

- Kinh Thiên Kiếm là trọng phạm của Võ Minh. Bằng hữu cứu hấn đi mà không sợ gây nên sự phẫn nộ của võ lâm sao?

Bành lão gia bình tĩnh đáp:

- Trưởng lão nói vậy sai rồi! Vừa rồi các hạ tận mắt thấy rõ Kinh Thiên Kiếm tự bỏ đi đấy chứ! Sao lại đổ việc đó cho tiểu lão nhi?

Nói xong chống gậy đi thẳng.

Vũ Văn Tần đứng chết lặng giữa hẻm phố.

oOo

Trung niên phụ nhân dẫn Hoàng Thiên Vũ vào đúng căn phòng trong phế viện mà hôm qua chàng đã ngủ lại.

Hoàng Thiên Vũ không ngờ từ trong khu vườn của căn nhà ngoài hẻm phố lại có mật đạo thông vào đây. Ngồi đối diện với chàng chính là Hồ Điệp Cô Nương.

Vẻ mặt cô ta tươi rói, nhưng mắt không nhìn Hoàng Thiên Vũ mà đang mân mê chiếc thất lưng hoa trong tay như trẻ con vui đùa một cách thích thú.

Giữa ban ngày mà trong phòng vẫn thấp đèn.

Hoàng Thiên Vũ lên tiếng trước:

- Người vừa dẫn tại hạ tới đây là ai vậy?

Hồ Điệp Cô Nương trả lời gọn:

- Bành đại cô!

Hoàng Thiên Vũ buột miệng lập lại:

- Bành đại cô?

Hồ Điệp Cô Nương gật đầu:

- Đúng thế. Đó là nữ nhi của Bành lão gia.

Hoàng Thiên Vũ chợt hiểu ra. Người hầu hạ cho Hồ Điệp Cô Nương không phải là Bành lão gia mà chính là vị Bành đại cô này. Những món thức ăn thịnh soạn hôm qua là do vị trung niên phụ nhân đó nấu nướng.

Hoàng Thiên Vũ lại hỏi:

- Hồi trưa Đồ đại thiếu gia có vào đây?

Không hiểu sao chàng lại hỏi câu đó:

Hồ Điệp Cô Nương xác nhận:

- Đúng thế.

Hoàng Thiên Vũ hơi đỏ mặt, nhưng vẫn hỏi tiếp:

- Hắn biết nơi ẩn thân bí mật này của cô nương hay sao?

Giọng chàng có phần châm biếm.

Hồ Điệp Cô Nương đáp:

- Hắn không biết tôi ở đây!

Hoàng Thiên Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Vậy nghĩa là sao?

Hồ Điệp Cô Nương điềm tĩnh đáp:

- Đó là do tôi hẹn hắn tới.

Hoàng Thiên Vũ buột miệng nhắc lại:

- Cô nương hẹn tới?

Chàng chợt nhớ lại câu nói của Bành lão gia: "Vị này đáng giá ba ngàn lạng hoàng kim..."

Như vậy là chàng đoán không lầm, lúc trưa là một cuộc mua bán.

Hồ Điệp Cô Nương đáp:

- Chính thế!

Cô ta chợt cười hỏi:

- Chàng ghen ư?

Hoàng Thiên Vũ lạnh lùng:

- Cô nương tưởng thế ư?

Hồ Điệp Cô Nương thản nhiên đáp:

- Đó là thiếp... mong như vậy.

Hoàng Thiên Vũ tự nhủ:

"Cô cho rằng Kinh Thiên Kiếm là hạng người đó thì nhầm to!"

Lại hỏi tiếp:

- Tại hạ không hiểu sao người ta đưa người khác đến nơi ở bí mật của mình?

Hồ Điệp Cô Nương giải thích:

- Hoàng đại hiệp! Đó là cách đánh lạc hướng, cách tốt nhất để đảm bảo bí mật!

Đại hiệp cũng biết đấy, chiều qua ở căn lều ven sông, tôi đã hạ thủ với Đồ Sĩ Kiệt, tất nhiên chúng nhận định chúng ta là đồng bọn, vì thế nghĩ rằng từ tôi thì có thể biết đại hiệp ở đâu.

Hoàng Thiên Vũ không nói gì.

Hồ Điệp Cô Nương tiếp:

- Sáng nay thấy đại hiệp ngủ ngon quá nên tôi không đánh thức, định ra phố làm một vài việc thì tình cờ gặp Đồ Sĩ Hào. Tôi với huynh đệ hấn vốn chẳng lạ gì nhau. Hấn nói rằng có việc quan trọng muốn bàn, tôi liền hẹn hấn tới đây. Như thế hấn sẽ không nghi ngờ đây là chỗ ở bí mật của tôi, bởi vì không ai dẫn đối phương đến nơi ở của mình khi người ta muốn giữ kín tung tích.

Cô ta nhìn Hoàng Thiên Vũ cười hỏi:

- Hoàng đại hiệp thừa nhận điều đó không?

Hoàng Thiên Vũ không trả lời, lại hỏi:

- Cô nương với hấn bàn chuyện gì?

Hồ Điệp Cô Nương đáp:

- Hấn hỏi dò xem đại hiệp ở đâu?

- Kết quả thế nào?

Hồ Điệp Cô Nương cười đáp:

- Đương nhiên là tôi không biết!

-Hấn có biết quan hệ giữa cô nương với Bành lão gia và Bành đại cô không?

Hồ Điệp Cô Nương lắc đầu:

- Tất nhiên là không! Nếu biết thì làm sao lại xảy ra màn kịch vừa rồi ở ngoài hẻm phố được?

Cô ta dừng một lát, nói thêm:

- Ngoài đại hiệp ra, không ai biết cả.

- o O o -